

Súd: Okresný súd Košice II
Spisová značka: 4T/81/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7213011031
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Valachová
ECLI: ECLI:SK:OSKE2:2021:7213011031.23

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 23. júna 2021 v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Valachovej a prísediacich Bc. B. M. a Z. Y. takto

r o z h o d o l :

Obžalovaná D. U. H., nar. XX.XX.XXXX v Košiciach, trvale bytom Košice, ul. B. č. 2,

je vinná , že

v období od mesiaca december 2011 do 06.03.2012 v Košiciach na ul. Holubyho 12 v prevádzke spol. Heineken Slovensko Distribúcia spol. s r. o. ako zamestnankyňa na pozícii pokladníčka s uzatvorenou dohodou o hmotnej zodpovednosti rôznymi manipuláciami pri evidencii príjmov a prevodov hotovosti v informačnom systéme a so zostatkom v pokladni, najmä tým, že riadne nezaúčtovala od zákazníkov a prepravcov prijatú hotovosť, vykonala fiktívne prevody z pokladne do banky a prevody z fiškálnej pokladne do účtovnej pokladne, pričom reálne k prevodu peňazí nedošlo, neopodstatnene zaúčtovala pohľadávky voči zákazníkom, alebo prepravným spoločnostiam za účelom prekrytia existujúceho schodku, pričom takto získanú hotovosť si prisvojila, spôsobila spoločnosti Heineken Slovensko Distribúcia spol. s r. o. Hurbanovo celkovú škodu vyčíslenú znaleckým posudkom z odboru ekonómie vo výške 91.193,51,- Eur,

teda

si prisvojila cudziu vec , ktorá jej bola zverená a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu,

tým spáchala

zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 213 ods. 3 Tr. zákona na trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona výkon trestu podmienčne odkladá na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zákona ukladá obžalovanej povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

o d ô v o d n e n i e :

Na Okresnom súde Košice II sa pod uvedenou spisovou značkou vedie trestné konanie proti obžalovanej pre skutok kvalifikovaný ako zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na základe Obžaloby Okresného prokurátora Košice II sp. zn. 1Pv 288/12.

Vo veci bolo dvakrát rozhodnuté prvostupňovým súdom, ktoré rozhodnutie bolo zrušené uznesením Krajského súdu v Košiciach, ktorý v zrušujúcom uznesení uložil povinnosť prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie výsluchom znalkyne z odboru ekonómia, prípadne zabezpečením podkladov pre ustálenie reálnej škody, ktorá mala vzniknúť poškodenej spoločnosti Heineken Slovensko.

Zároveň uložil povinnosť prvostupňovému súdu prehodnotiť vykonané dokazovanie s prihliadnutím na vyjadrenie znalkyne z oboru ekonómia ako aj jej znalecký posudok, a zohľadniť na jeho závery ako aj dôkazy svedčiace v prospech a neprospech obžalovanej.

Po otvorení hlavného pojednávania bolo preukázané, že poškodená strana po uplatnení nároku na náhradu škody v civilnom konaní bola v tomto úspešná a náhrada škody voči obžalovanej bola v požadovanej výške priznaná právoplatným rozsudkom.

Iné, už vykonané dôkazy, nespochybnil a neuložil povinnosť ich zopakovať, preto sa o tieto v odôvodnení súd opieral a citoval ich bezo zmeny.

Na hlavnom pojednávaní bola oboznámený podstatný obsah spisového materiálu.

Obžalovaná D. U. H. zotrvala na tom, že zo spáchania skutku sa cíti byť nevinná.

Vypovedala, že v čase nastúpenia do pracovného pomeru v spol. Heineken pracovala na pozícii pokladníčky, a v jej pracovnej náplni bolo zaevidovanie pokladničných dokladov typu nákladových alebo dodacích listov a prevzatie vkladových listov od dodávateľov a tiež povinnosť viesť platby a úhrady fakturačných partnerov, nie však ich vyplácanie, lebo to mohlo prebiehať len prostredníctvom učitárne.

Uviedla, že po ukončení každej pracovnej zmeny museli pokladníčky peniaze zabaliť do ochranných vrecúšok pripravených pre prepravnú ochrannú spoločnosť, ktorá tieto peniaze odnášala.

Všetky jej postupy boli kontrolované finančnou kontrolou, ktorá sídlila v Bratislave, pretože do roku 2009 bola na každom jednom pracovisku účtovníčka, ktorá takéto zápisy vykonávala sama, pretože ona do nich nemala ani nahliadnuť, ani s nimi pracovať, lebo to nebolo v jej pracovnej náplni. Od 1. januára 2009 alebo 2010 sa prechádzalo ku kompletizácii finančného sektoru na miesto Hurbanovo a komunikovali len telefonicky alebo mailom s účtovníčkami, ktoré boli priradené ku košickému skladu, takže všetko zaevidovanie bolo len na nich, alebo ak sa vykonal nesprávny zápis, tak zavolali a dali z ústredia pokyn, aby to opravili. Ak to nevedeli opraviť, tak ich k tomu naviedli. V inkriminovanej dobe to bolo bežnou praxou.

Čo sa týka kontroly dňa 6.3.2012 uviedla, že táto sa vykonala v čase, kedy firma prechádzala zo softvérového programu Softip na SAP, čo bolo dosť obtiažne, pretože SAP nikdy nepracoval s programom pokladni a musel pre nich vytvárať nové podmienky.

Keď boli v decembri na týždennom školení nedozvedeli sa veľa o systéme, len ako s ním pracovať, nebolo možné túto prácu vyskúšať tzv. na ostro, a pretože konkrétny prípad nebol k dispozícii, nemohli si vytvoriť ani fiktívny vklad, výber, prípadne akúkoľvek prácu, ktorá by sa týkala pokladne. Na tomto školení ich zaškolovali viac na prácu referentiek ako pokladníčok.

Dňa 1. januára, keď bol v aktualizácii program SAPO, začali priamo pracovať v tomto programe a nevedeli sa vrátiť späť do Softip, a preto nevedeli, či sú nejaké chyby v programe, nedalo sa komunikovať ani s finančným oddelením, pre pracovnú vyťaženosť. Keď začali pracovať so SAP, tak postrehla, že niektoré veci nespádajú pod správne účty, a na to upozorňovala finančné oddelenie, že je tam nejaký problém, pretože nechcú informácie, tzv. spadať na správne účty. Párkrát sa jej ozvali, potom sa už neozvali. Naďalej sa chaoticky viedli záznamy, ktoré tam boli a dňa 6.3.2012 došlo k tomu, že Ing. D. prišiel popoludní o 15:00 hod. k nej na inventúru, zinventarizoval všetok majetok, spýtal sa, či má všetko zaúčtované a vravela mu, že ešte nie, že nemá všetko zaúčtované, dodala, že ostávala v tom čase dlhšie v práci. Až keď všetko zaúčtovala a povedal, že nie sú správne zaevidované veci a spýtala sa ho, odkiaľ to vie, že ona komunikovala s finančnou správou a tam jej nič neodpovedali. Začalo sa to

o 15:00 hod. a chcel od nej, aby mu dala k dispozícii všetky nákladky a bločky (tým, že od 1. januára sa prechádzalo na pokladňu so značením - bolo to spojené s počítačom priamo, automaticky, keď to zaevidovali do systému, automaticky vytlačilo bloček). Ing. D. nevedel ako fungovala pokladňa. K jeho osobe sa vyjadřila, že je dosť despotická osoba, ktorej nemohla povedať, že nemá pravdu. Prezrel všetky doklady, nariadil, čo sa má odpočítavať a čo nahodiť do počítača a začal sa medzitým vyhrážať, že jej syn neukončí školu, že manžel, ktorý plánoval ísť do PZ už viac nikde nevstúpi, a tak, že bude lepšie ak sa prizná, že niečo spravila, že peniaze odcudzila.

Odpovedala mu, že sa nebude k ničomu priznávať, ale keďže boli dve hodiny v noci, a bola od piatej hod. rannej v práci, nemala sil ďalej bojovať. Ing. D. napísal list, ktorý mala podpísať a ešte na spodok pod jej podpis napísal: „toto píšem z vlastnej vôle“. Skončilo to zhruba o štvrt na tri v noci, ale ešte medzitým než sa to riešilo, tak zavolali ešte jedného vodiča N. B. a s ním niečo konzultovali, ale nevie o čom, lebo tohto vzali nabok.

Ing. D. ju neskôr kontaktoval, s tým, že schodok je necelých 30 000 €, ona mu povedala, že takú sumu uhradiť nevie, že si môže pomôcť len pôžičkou. Skontaktovala právniku, keďže to podpísala, a v daný deň jej to umožnené nebolo, Ing. D. jej zakázal telefón použiť, pričom manžel ju čakal vonku, a trval na tom, aby táto suma, ktorú napísali, bola potvrdená notárom. Ona s manželom šli za JUDr. C. a schodok podpísala. Prizvali k tomu aj jej manžela, pretože ak by šlo o spoločný majetok, aby o tom vedel. Keď poznamenala, že spoločný majetok nemajú, notárka povedala, že nevedí, tak či tak nech to príde podpísať. Až neskôr sa dozvedeli, že to bol podvod, a že aj manžel mal ručiť svojim majetkom. Obžalovaná notárku prosila, aby pre istotu mu zopakovala to, aby bol informovaný o tom, čo sa deje, a povedala mu, že nebude účastný akokoľvek na pohľadávke. Tým sa vec uzavrela.

Potom neskôr došlo k rozviazaniu pracovného pomeru tak, že Ing. D. ju zavolať a vravel, že sa znova stretnú pred kanceláriou JUDr. C. - to sa jej zdalo čudné, a pýtal sa, že keď má podpísať výpoveď, tak prečo pred notárkou. Prišla hore, nebola tam už tá mladá dáma, iba tá staršia pani, sadli si tam a aj D. a manžel. Ing. D. vytiahol dva dokumenty, kde bola vyčíslená suma 72.000 €, načo reagovala, že ich v žiadnom prípade nepodpíše.

Vypovedala, že Mgr. C. bola prekvapená, vravela, že ona o ničom nevie, nevie ani o tom, že má niečo podpísať. Týmto to ukončili, a Ing. D. prišiel za ňou a manželom asi o 5 minút, bol nahnevaný a niekomu volal, a oznámil, že jej „ide dať ukončenie pracovného pomeru“, vtedy si sadli na lavičku, na ktorej vypísal všetky nacionálie, pričom listina už bola opečiatkovaná, ale medzitým sa snažil ju prehovoriť, že nech sa prizná, že keď sa prizná, nebude mať 10 rokov väzenia, a že nech si uvedomí, že má 45 rokov a keď vyjde von bude mať 55. Vypísal ukončenie pracovného pomeru, znova to spomenul, a to bolo naposledy, čo sa s ním stretla. Bol tam prítomný aj jej manžel. Od 6.3.2012 až do výpovede čerpala dovolenku. K spôsobu kontroly ešte uviedla, že jej priamym nadriadeným v čase, keď sa účtovníctvo presťahovalo do Hurbanova, bola I. T., ktorá viedla účtovníctvo prevádzky Košice a Michalovce. Ona mala na starosti všetko účtovníctvo, náklady a príjmy a mala ďalších nadriadených, ktorý kontrolovali jej zadania, čiže oddelenie pohľadávok. M. I. bol vedúci skladu v Košiciach, nemal priamy styk s pokladničkami. Kontrolovali ich prácu tak, že mali raz štvrtročne inventúru, ktokoľvek mohol prísť, nevedeli, kto môže prísť. Prišla inventúra a prešla celú pokladničnú knihu a zápisy, ktoré sa urobili, zistila počet bankoviek, či sedí to fyzicky so zaevidovaním v počítači. Výsledky inventúr boli stále výborné.

Čo sa týka nového systému, sťažovala sa hneď od začiatku, pretože pri uvádzaní vkladov, resp. nákladových lístkov nespádovalo to do rovnakého - nespárovali sa položky. Niekedy kvôli tomu, že SAP vyžadoval, aby uviedli presne číslo, nesmeli to chybať. Stále mailmi písala, že sa nedá tak pracovať, lebo to nevie ani kontrolovať späťne.

Spätná reakcia bola v zmysle, že dá sa to do poriadku, všetko sa rieši priebežne. Pokladňa bola jediná, ktorá nemohla prejsť ozajstným skúšobným obdobím ako ostatné referentky, napríklad predaja. Ona pracovala konkrétne s účtami pokladne, vklad 261 a odberateľa 311. Nemala na starosti banku, len viedla sumu na peniaze na cestu, ale do banky ich neuvádzala.

Na otázku, či v prípade zistenia chyby, dalo sa vstupovať do vydaných dokladov a opravovať ich, uviedla, že nie, niektoré kolegyne hovorili, že v Softip sa to dalo, ale ona to mala zablokované.

Ak zistila chybu, a musela ju opraviť, tak vyhotovila nový list s tým, že napr. 50 Eur nesedelo, tak 50 Eur na číslo 24 dala k mínusom a prešla na správny účet na správneho odberateľa a 24 Eur zaevidovala správne. To znamená, že v prípade že všetko sedelo, tak sa to vyznačilo na zeleno. Prepisovať doklad sa nedal. Najčastejšie konzultovala účtovné postupy, resp. opravy chýb s I. T. a to telefonicky a emailom. Denne spracovávala množstvo dokladov, jednalo sa rádovo o stovky a dochádzalo aj k chybe. Ak účtovníčka kontrolovala doklady každý deň tak sa stalo, že chybu našla a v ten deň sa to opravilo. Ak nekontrolovala každý deň, len potom nadiktovala, ktoré sú zlé a ona ich následne opravila. Najčastejšie

bola upozornená účtovníčkou na chyby také, že buď preložila sumy na zlý účet, lebo problém bol v aj v tom, že keď odišli účtovníčky, tak program Softip dovolil účtovať aj v účtovných momentoch, ktoré nepatrili pod ich kompetenciu. Počítač mala zabezpečený heslom, ale heslo zapožičiavala kolegyni H., bola to referentka, ktorá ju zastupovala v prípade víkendov. Nevedela o tom, žeby niekto iný mal ešte jej heslo ale ďalšie ochranné prvky za účelom zabránenia vstupu iných osôb do systému nemala. Po 6.3.2012 vo

firme nebola, s nikým nekomunikovala a nemala prehľad o práci. Naposledy vstupovala do systému na pokyn Ing. D. pri inventúre. Dodala, že inventarizáciu účtu 261 - peniaze na ceste vykonala účtovníčka, nie pokladníčka.

Na otázku, či mal niekto iný prístup k hotovosti, k pokladni, uviedla, že k hotovosti nemal mať nikto prístup. Do miestnosti mohol vstúpiť Ing. D. a vedúci skladu a vedúca referentiek Ing. K. J..

K zaplatenej sume uviedla, že ju zaplatila Ing. D., a to v dvoch splátkach v hotovosti 1 000 Eur a 9 000 Eur, čo si požičala z banky.

Na otázku, že keď vrela, že nemohla v systéme opravovať, či to znamenalo, že údaje stornovala a nanovo nahadzovala, odpovedala, že nie, vyhotovila doklad, napísala oprava toho a toho dodacieho listu, urobila mínusový vklad a urobila to nanovo. Niekedy sa stalo, že sa napríklad zmenili mená barov a tak, aby účtovníctvo sedelo, muselo sa takto evidovať.

Na záver svojej výpovede dodala, že v deň, keď Ing. D. povedal, že má zaevidovať doklady, v čase kedy prebiehala inventúra, a mali sa porovnať položky a položky sa opravovať v priebehu inventúry, nebol to správny postup.

Obrana obžalovanej bola objektivizovaná nasledujúcim doplneným dokazovaním.

Bol vypočutý svedok Ing. C. D., ktorý uviedol, že v spoločnosti Heineken pracuje od roku 2004 na pozícii regionálny distribučný manažér. Jeho pracovnou náplňou bolo koordinovať predaj, rozvoz piva a nápojov pre spoločnosť Heineken. V tom čase mal na starosti sklady tri, medzi ktorými bol aj sklad Košice, Michalovce a Rimavská Sobota. Z pracovnej náplne vyplývalo vykonávať aj kontrolnú činnosť. Obžalovaná nebola jeho priama podriadená. Pri jej výbere za pokladníčku bol prítomný. Vybratá bola na základe predchádzajúcich pracovných skúseností, ktoré mala v spoločnosti Metro Košice, kde pracovala na pozícii pokladníčka. Dlhú dobu s jej prácou bola spokojnosť. Jej pracovné výsledky boli na požadovanej úrovni, inventúry sedeli. Zlom podľa nastal v roku 2012, a vyvrcholilo to tým, že na začiatku roku 2012 začal dostávať od kolegov z Hurbanova z účtárne a ekonomického úseku emaily, kde požadovali, aby okrem štandardných inventúrnych postupov skontroloval rôzne doklady. Na základe toho dal pokyn aj začiatkom marca priamej nadriadenej obžalovanej Ing. K., aby spracovala mimoriadnu inventúru. Výsledok tej inventúry bol dobrý. Číže manko identifikované nebolo.

Následne došlo ďalších 10 dokladov, ktoré mal skontrolovať. Preto sa rozhodol, že fyzicky inventúru v pokladni vykoná osobne. Požiadal vedúceho skladu a priamu nadriadenú obž. H., aby sa tejto inventúry spolu so ním zúčastnili. Vedúci skladu M. I. a supervízorka, ktorá mala na starosti H. bola Ing. K..

Dňa 6.3.2012 o 15:00 hod. prišli do pokladne, kde obž. H. oznámili, že má deň 6.3.2012 ukončiť štandardne, ako sa deň v pokladni podľa smerníc ukončuje, že idú urobiť fyzickú inventúru hotovosti v pokladni. Keďže hotovosť z pokladne odnášala bezpečnostná služba, pracovníkovi, ktorý čakal na peniaze povedali, aby buď počkal, že ich dostane neskôr alebo ho telefonicky vyzvú, aby ich prišiel prevziať. Zhruba o 15:15 hod., keď povedala obž. H., že je pripravená pokladňa, začali fyzicky vykonávať inventarizáciu pokladne. Keďže bolo 6.3.2012 a posledná inventúra bola 28.2.2012 lebo stále na konci mesiaca vedúci skladu robí inventúru a mali zinventarizovať 6 marcových dní, tak začali kontrolovať od 6.3.2012 do 1. dňa. Už dňa 6.3. 2012 našli v pokladni zaúčtované doklady, ktoré tam zaúčtované nemali byť. A postupne, keď išli k dátumu 1.3, tak každý deň obsahoval nejaké doklady, ktoré mali byť zaúčtované skôr. Asi po hodine po dvoch, keď sa

pýtali, prečo je v pokladni taký neporiadok a prečo v podstate sú takto zle účtované doklady, obž. H. zo stola pri ktorom sedela vytiahla 10 prepráv (keďže tovar sa rozváža a prevažnú časť rozvážajú za hotové, zákazníkmi sú pohostinstvá, večierky, šofér ide na rozvoz, kde dostane prepravný list a dostane napr. 20 dodacích listov, príde na prevádzku, vyloží prázdne obaly a zoberie hotovosť - peniaze od zákazníka. Po ukončení prepravy je povinný tieto peniaze zaúčtovať v pokladni spoločnosti najneskôr do 10 hodiny nasledujúceho dňa), preto vedia, že preprava z 1.3. nemôže byť v pokladni prijatá 6.3.2012.

Povinnosťou pokladníčky v prípade, že vodič nedonesie peniaze, je oznámiť to vedúcemu skladu do 12 hodiny. Takéto informácie od obžalovanej nemali, t.j. aby niekto nedoniesol peniaze. Keď vytiahla 10 prepráv, s tým, že za tovar už od vodičov peniaze zobrala, ale do systému to nenahodila, tak jej povedali, aby to urobila. Keďže peniaze reálne vodič doniesol a ona tie peniaze do systému nezapísala. Keď nahrala doklady a ukončili prvé kolo inventúry - bolo možno okolo polnoci alebo 23,00 hodín, vtedy

zavolali aj jej manžela, ktorý čakal vonku, aby vedel, prečo nejde domov a aký je stav. Povedali mu, že chýba cca 31.000 Eur, že spíšu zápisnicu z inventúry, uznanie dlhu.

Keď sa obžalovanej spýtali, kde sú peniaze, že nie je to malá suma peňazí, bolo im povedané, že niektorí vodiči ju žiadali o to, aby im potvrdila, že peniaze dali a peniaze donesú na druhý deň a tak ďalej. Existuje zápis z inventúry, kde je manko identifikované vo výške cca 31.000 €, t.j. fyzicky chýbali v pokladni dňa 6.3.2012.

Následne ráno túto skutočnosť oznámil svojmu nadriadenému a na ekonomickom úseku pracovníkom, ktorí zodpovedali za účtovanie pokladne. Obžalovaná dostala dovolenku a na jej miesto bola dosadená kolegyňa, ktorá ju zastupovala v prípade jej neprítomnosti, a z právneho oddelenia dostal taký pokyn, že uvedenú pohľadávku, ktorú voči menovanej majú, má zabezpečiť podpísaním notárskej zápisnice ako uznanie dlhu voči spoločnosti. Toto H. telefonicky oznámil. Ona túto skutočnosť privítala a povedala, že aj ona je spokojná, nech je to papierovo v poriadku, nech je to uznané u notára. Dohodli sa, v Košiciach nepoznal notárov, tak zobral zoznam a prvá bola JUDr. C., zavolať jej, že potrebuje zápisnicu, určili termín, povedal ho aj H. s tým, že sa stretli na notárskom úrade. On doniesol Uznanie dlhu, ktoré podpísali v deň inventúry. Vysvetlil notárke Mgr. C. o čo ide, a dohodli sa na splátkovom kalendári, tak, že 1000 Eur zaplatila pred notárkou v hotovosti. Druhá splátka bola vo výške 9.000 Eur a tretia mala byť 20.000 Eur.

Obžalovaná povedala, že je vydatá a že jej manžel sedí na chodbe a notárka sa jej mala opýtať, či súhlasí, aby listinu manžel podpísal ako vedľajší účastník. Zavolali dnu manžela, predložil občiansky preukaz, Mgr. C. doplnila zápisnicu o meno jej manžela a v podstate to podpísala a rozišli sa s tým, že už tam mu hovorila, že vybavuje si úver v banke a splátku tých 29.000 € zaplatí z úveru. Za niekoľko dní ho informovala, že úver dostala len vo výške 9.000 € a naraz môže čerpať len 5.000, tak tú druhú splátku zaplatila na dvakrát v hotovosti, na čo jej aj dal príjmový doklad a dal ho do pokladne.

Medzitým ekonomická riaditeľka dala pokyn, aby okrem fyzickej inventúry vykonali k dátumu 6.3.2012 dokladovú inventúru. Tá prebehla v priebehu týždňa a výsledok bol taký, že chýbalo ďalších 72.000 €. Že sa 72.000 € nenašlo, v podstate to bolo spôsobené tým, že obžalovaná vystavila rôzne výdajové doklady, akože vyplatila peniaze prepravcom. Posledný deň v roku 31.12., jeden prepravca 10.000 € a ďalší 10.000 €, pričom keď žiadali od prepravcov späť, tvrdili, že žiadne peniaze nedostali a doklady nie sú nikým podpísané.

Takýchto dokladov sa našlo viac nielen voči prepravcom, ale aj voči zákazníkom, ktorý uhradili faktúry do pokladne, že od nich požadujú faktúru na 1 500 €, pričom dotyčný mu dal doklad z pokladne, že peniaze boli osobne zaplatené v pokladni. Následne dokladová inventúra vykázala manko 72.000 €, čo spolu bolo 102.000 € z toho 10.000 € uhradila. Právne oddelenie ho požiadalo, aby opätovne išiel na notárky úrad podpísať dlh na sumu 72.000 €.

Dodal, že vie pracovať s obidvomi systémami aj Softip, aj SAP, aj keď na to nebol školený a jemu neboli zo strany obžalovanej hlásené nedostatky v systéme.

Osobu menom N. B. pozná ako jedného z prepravcov a tento bol pri inventúre prítomný. Svedok ho dal do spoločnosti počas inventúry zavolať telefonicky. Bol tam preto, že obžalovaná mala v ruke jednu alebo dve prepravy, kde povedala, že tieto dve prepravy už má, ale nedal jej B. peniaze. Čiže tie dve nepričlenili k desiatim, ale B. tam bol kvôli tomu, že sľúbil, že na druhý deň ich prinesie do spoločnosti, že ich nemajú zahŕňať do inventúry. Následne ich doniesol a 7.3.2012 ich prijali do pokladne.

Vypovedal, že koncom februára 2012 dostali prvé oznámenia, že obžalovaná robí chyby, následne začiatkom marca prišli ďalšie, preto dal pokyn vykonať inventúru Ing. K., a nato prišiel ďalší balík dokladov. O tom, že bude inventúra o 15:00 hod. nevedel nikto.

Kontrolu účtovných postupov obžalovanej vykonávali jej kolegyne alebo zamestnanci spoločnosti, ktorí sídlia v Hurbanove a ktorí aj účtovali pokladňu. Obžalovaná viedla fyzicky pokladňu a jej hlavnou úlohou bolo evidovať príjmy a výdaje. Príjmov mali veľa a výdajov málo. Hlavný odvod bol odvod peňazí bezpečnostnej služby, a tá ich odviezla do banky.

Čo sa týka schodku zistili, že najväčšiu časť schodku spôsobilo 10 prepráv, aj keď to v závere inventúry 6.3.2012 nebolo uvedené.

Na otázku, či mal vedomosť, že 72 000 € malo byť vytvorením tzv. fiktívnych pohľadávok, odpovedal, že nebolo to viac ako 50%. Boli to 4 faktúry, ktoré odišli z pokladne, a to mohlo byť okolo 35 000 €. Ale sú tam doklady, že požadovali peniaze od odberateľa, preto že nemal zaplatené faktúry a doniesol doklad, že to už zaplatil v Softipu. Doklady nesedeli, keď si to porovnal. Dodal, že v novembri pri sťahovaní pokladne kolegyne našli cez 800 dokladov vytlačených zo Softipu, ktoré boli spadnuté za stolom a z tých 800 dokladov - porovnali ich so systémom, ani jeden doklad nesedel. Boli tam doklady aj od odberateľov a boli iné sumy.

Na otázku, či bol vytvorený príjmový doklad od vodiča, uviedol, že od vodiča nemajú žiadny doklad o tom, že peniaze prevzal. 31.12. posledné doklady sú na troch alebo štyroch prepravcov a nie sú z druhej strany žiadne relevantné doklady, ktoré potrebujú príjem.

Na otázku, akým spôsobom bol skončený pracovný pomer s obžalovanou, uviedol, že Dohodou, keď odchádzali od notárky s tým druhým prípadom, on mal poverenie od konateľov, aby s ňou skončil pracovný pomer. Nemali kam ísť, tak si sadli na lavičku a Dohodu podpísali za prítomnosti jej manžela. Podpísanie nepodmieňoval ničím. Obžalovaná nemala po 6.3. 2012 prístup k počítaču.

Na otázku, či sa vie vyjadriť k tomu, že podľa znaleckého posudku boli robené účtovné postupy aj v období po 6.3.2012 a 13.3.2012 v súvislosti s opravou, uviedol, že vedel o tom, ale neboli robené pod menom H., robila ich pokladníčka po nej, čo mal informácie z účtovného oddelenia, boli to korekcie, čosi čo sa vykonalo zle po inventúre.

Obžalovaná sa k výpovedi svedka vyjadrila, že keď išli ku JUDr. C., nebol prizvaný jej manžel, ako to interpretoval svedok. Manžel bol prizvaný len ako svedok, ktorý

by mal byť informovaný o tom, že vznikol schodok, ale nikto mu nepovedal, že svojim podpisom sa zúčastňuje na jej pohľadávke. Bolo povedané, že manžel sa má podpísať len tak, že pre istotu. To isté bolo aj so sumou cca 72 000 €.

Bol vypočutý svedok X. U. manžel obžalovanej, ktorý uviedol, že nebol prítomný priamo pri inventúre. Keďže zvykol manželku voziť z práce domov, v ten deň o 15:00 hod. popoludní zastavil ako zvyčajne na dvore spoločnosti Heineken a čakal na manželku. Vedel, že zvyčajne sa jej pracovná doba predĺži, a tak ju čakal, s tým, že sa jej snažil dovolať, prečo jej to tak dlho trvá, tak na to zhruba o 15:30 hod. dostal sms, že má inventúru a bude meškať.

Už po ďalšom čakaní sa jej párkrát snažil dovolať, nevedel presne koľkokrát, ani raz telefón nedvihla. Zhruba o 17:00 hod. šiel domov. Následne jej ešte párkrát volal a znovu telefón nezdvihla. Zhruba o 20:00 hod. znova šiel pred dvor firmy a čakal, videl, že sa tam svietilo. Po ďalšom čakaní, mohlo byť zhruba 22:00 hod. vyšiel pred budovu I., s tým, že mu chce niečo oznámiť, aby šiel s ním a tak spoločne vošli do budovy, a tam vo vzorkovej predajni, v miestnosti pokladne sedela jeho manželka aj so D., na čo mu tento začal niečo hovoriť, v tom zmysle, že stala sa taká a taká vec, a že po dnešnej inventúre zistil, že chýba veľké množstvo peňazí, ale ešte nevedia presne určiť sumu, že zatiaľ sa jedná o vyše 30 000 €. Svedok bol rozrušený, jeho manželka takisto, nezmohla sa ani na slovo. Svedok D. mu povedal, že jej konanie spadá pod trestný čin, že chýbajúce peniaze bude treba vyplatiť, inak že manželke hrozí 4-10 rokov, pretože udalosť musí nahlásiť na políciu a opýtal sa ho, či o tom vedel.

Svedok dodal, že od manželky vedel od októbra - novembra 2011, že sa menil systém a nakoľko bol bývalým zamestnancom spol. Heineken vedel, že budú problémy. Manželka sa mu sťažovala, ako chodila z práce už mesiace pred tým, videl že to bude ťažké, a radil jej, aby dala výpoveď.

Svedok D. mu povedal, že mu to dáva na vedomie, aby o tom ako manžel vedel a následne na to ho požiadal, aby počkal v budove, kde potom čakal s I.. Situáciu ukončili s tým, že spísali nejaký papier, svedok len počul, „ešte mi spíšte, že uznávate záväzok", a potom už mohli odísť domov a bolo už po polnoci. V nasledujúce dni bola jeho manželka kontaktovaná, on kontaktovaný nebol. Uviedol, že Ing. D. trval na tom, že chce, aby sa spísala notárska zápisnica o uznaní dlhu. Nepamätal si presne, ktorý to bol deň, dohodli sa na stretnutí u notárky, kam on šiel ako doprovod. Ostal na chodbe, oni vošli dnu do miestnosti, zhruba po 5 min. vyšiel Ing. D. s tým, aby aj on vošiel dnu do miestnosti, a tam mu bolo povedané, žeby bolo dobré, aby tú notársku zápisnicu podpísal aj on. Na jeho otázku, že či to má nejaký dopad, mu tvrdili že nie, že to je len informatívne, a preto zápisnicu podpísal. Po tomto podpísaní Ing. D. trval na tom, aby peniaze vyplatili čo najskôr, aby to on mohol dať do poriadku.

Pretože nemali takú sumu - jednalo sa o vyše 30.000 €, manželka povedala, že to bude trvať, kým vybaví nejakú pôžičku a podarilo sa im požičať si 10.000 Eur, ktoré manželka zaplatila Ing. Šidlovskému. On jej potom ešte volal, že sa chce ešte raz stretnúť u notárky, s tým, že už tam by sa vec doriešila. Malo to byť asi 18. mája, stretli sa popoludní, Ing. D. nič nepovedal, a odrazu vybral listinu o uznaní záväzkov na sumu 102.000 €, načo svedok protestoval.

Tým, že odmietli podpísať Uznanie dlhu na sumu 102.000 €, Ing. D. povedal, že on už teraz jej nemôže dať podpísať výpoveď a zrejme po telefonickej porade s právnikom jej na lavičke na chodbe notárskeho úradu dal podpísať dokument o rozviazaní pracovného pomeru dohodou.

Dodal, že sa mu manželka sťažovala ohľadom práce a užívania nového programu, a to už dva mesiace pred koncom roka v tom zmysle, že starý program prestáva fungovať a novému nikto nerozumie. Pravidelne chodievala z práce neskôr, čo svedkovi nevyhovovalo, snažil sa ju presvedčiť, aby dala výpoveď, no odmietala, lebo v spoločnosti dobre zarábala.

Svedok potvrdil obranu obžalovanej o spôsobe, akým došlo zo strany Ing. D. k uznaniu a následnému vymáhaniu peňazí, za akých okolností pristúpil k uznaniu dlhu i to, za akých okolností obžalovaná listinu podpísala.

K samotnému priebehu skutku sa však vyjadriť nevedel.

Svedok N. B. uviedol, že okrem trvalého pracovného pomeru pracuje aj ako živnostník v spol. Heineken v pozícii skladník. Pre spoločnosť zabezpečuje dopravu. K tomu, že jeho osoba mala byť spomenutá svedkyňou H. v súvislosti s úhradou pohľadávky vo výške 23 787,23 Eur v období december 2011, resp. január 2012 sa vyjadril, že na prelome rokov sa menil, resp. prechádzalo s na iný software a on tržby za tovar odovzdal pod iným variabilným symbolom, nakoľko v starom softwari sa odovzdal tovar pod jedným variabilným symbolom, a v novom sa menil variabilný symbol, takže 23 000 Eur odovzdal pod iným variabilným symbolom. Prostriedky, ktoré odovzdal pod iným variabilným symbolom boli za tovar, tržba za vyvezený tovar. Potom bol problém pri nejakej kontrole, chýbali prostriedky za tovar, ktoré odovzdal avšak neskôr, do banky.

Na otázku, aký je ďalší postup vo vzťahu k spol. Heineken, či predkladal spoločnosti nejaký doklad o tom, že vykonal vklady do banky, uviedol, že boli predložené vkladové lístky obžalovanej do pokladne, ale pod iným variabilným symbolom. Následne pri kontrole si ich predvolávali - t.j. vedenie, riaditeľ a nejaký pán z vedenia do miestnosti, bolo to v marci, apríli 2012, a zisťovali to, ako keby platby mali navyše, pýtali sa ho, či tam tie prostriedky dal zo svojho (tých 23 000 Eur), načo povedal že nie, že tieto peniaze boli za tovar.

Na otázku, či sa ho pýtali, či prostriedky vo výške 23 787,23 Eur vkladal dvakrát, a ak áno, ako na to reagoval, a či bol spísaný o tom záznam, uviedol, že na tom reagoval tak, že tie prostriedky nevložil dvakrát, a potom s riaditeľom podpísali Čestné vyhlásenie, že voči spol. Heineken nemal žiadne záväzky a to v tomto znení: „Dole podpísaný N. B., nar. 28.11.1977 vykonával pre spol. Heineken Slovensko distribúcia prepravu nápojov na základe zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku, prepravu nákladu a inkasa finančnej hotovosti z 1.1.2011 čestne prehlasujem, že voči spol. Heineken Slovensko distribúcia nemám žiadne záväzky k dnešnému dňu“.

K spornej záležitosti odsúhlasenia zostatkov zo dňa 16.3.2012 vo výške 19 353,72 Eur došlo tak, že dňa 30.12.2011 odovzdal poslednú tržbu na firemný účet 262929078/1100 v Tatra banke na VS: 51 s označením jeho mena. V poznámke s jednodňovým oneskorením z predchádzajúceho dňa, čím riadne vysporiadal svoje záväzky za rok 2011, až na sumu 175,25 Eur.

Hneď prvé dni nového roka mu volala účtovníčka - obž. H., že zle zaúčtovala jeho posledné platby v roku 2011, a to z dôvodu, že sa menil software v ktorom účtujú a požadovala po ňom, aby uhradil platbu do roku 2011, a to sumu 23 787,23 Eur a to na ňou určený VS: 5111111302, preto tromi vkladmi na účet v Tatrabanke v dňoch 3 - 5.1.12012

vložil túto sumu na ňou označený variabilný symbol s tým, že na to použil prostriedky z tržby. Po týchto troch platbách už ďalšie prostriedky dával na iné variabilné symboly podľa čísla prepravného listu.

Následne sa v roku 2012 zaúčtovanie týchto platieb vo výške 23 787,23 Eur aj zrealizovalo. Záväzky už v podstate nemá, má len nejaké pohľadávky voči spol. Heineken Slovensko distribúcia, s. r. o. Až z vyúčtovania predloženého spol. Heineken Slovensko distribúcia, s. r. o. zo dňa 16.3.2012 zistil, že spoločnosť si voči nemu uplatňuje pohľadávku vo výške 23 787,23 Eur ako neuhradenú a celkovo po započítaní faktúr ďalších jeho faktúr vo výške 4 433,51 Eur a 19 353,72 Eur, s čím nesúhlasí, pretože k uvedenému dátumu už bola celá úhrada 23 787,23 Eur riadne zaúčtovaná. To, že skutočne zaplatil sumu 23 787,23 Eur v dňoch 3,4,5 potvrdzujú vkladové listy z Tatra banky, ktoré musí vyžiadať z Bratislavy. Nemá žiadne bližšie informácie o tom, prečo mu obžalovaná kázala uhradiť vyššie uvedenú sumu na iný variabilný symbol v Košiciach dňa 26.3.2012.

Na otázku, či mu vysvetlili na uvedenom jednaní zástupcovia spoločnosti Heineken, prečo na jednej strane v účtovníctve voči nemu evidujú pohľadávku vo výške 23 787,23 Eur a na strane druhej priamo na tomto jednaní sa ho dotazovali, prečo už uhradil túto sumu dvakrát, keďže takto ju mali zaevidovanú v účtovníctve, odpovedal, že sa ho pýtali, a z ich otázok pochopil, akoby zaplatil tých 23 787,23 Eur duplicitne, čo im vyvrátil.

Na otázku, prečo sumu 23 787,23 Eur, ktorú mohol vložiť aj do pokladne, zaslal cez banku, odpovedal, že neurobil to, pretože v zmluve ktorú má podpísanú so spol. Heineken, je odmeňovaný finančnou odmenou, pokiaľ odovzdáva 60% objemu tržieb do Tatra banky. Uvedená suma bola zhromaždená za tri dni.

Bola vypočítaná svedkyňa I. T., ktorá uviedla, že v spoločnosti Heineken pracovala viac ako dva roky ako účtovníčka, a bola kolegyňou obžalovanej, nebola jej nadriadenou. Pracovný pomer ukončila asi v

marci 2002. Jej pracovná náplň spočívala v účtovaní dokladov iba v určitej oblasti, prácu pokladničiek fyzicky nekontrolovala. Pracovisko mala v Hurbanove, obžalovaná bola v košickom sklade, odkiaľ im posielali raz za týždeň alebo dvakrát za týždeň pokladničné doklady a tie len zaúčtovali. Nerobila sa priebežne kontrola cez počítač a nebola možnosť kontroly práce pokladničiek. Zaúčtovalo sa iba to, čo bolo zaslané. V tom čase sa pracovalo s informačným systémom Softip, ale prechádzalo sa na systém SAP. Nevedela, či boli zo strany pokladničiek sťažnosti v súvislosti so zavedením nového účtovného programu, to nebolo náplňou jej práce a keď prechádzali z jedného softwaru do druhého, už pokladničné doklady neposielali. Inventúry nevykonávala a pokiaľ sa pamätala, v práci obžalovanej po interných auditoch neboli zistené pochybenia.

Na otázku, ako bola v spoločnosti zabezpečená evidencia a kontrola pohľadávok, odpovedala, že vykonával ju jeden zamestnanec alebo oddelenie, uviedla, že mali oddelenie pohľadávok, nepamätala si, či to bolo prepojené aj na ich prácu. Na konkrétny prípad - prejednávajúcu vec - si nepamätala. Mala vedomosť o tom, že obžalovaná ukončila pracovný pomer v spol. Heineken na základe záverov inventúry konanej dňa 6.3.2012 a mala za to, že už nemala po tejto lehote prístup k informačnému systému alebo skladu. Nespomínala si, či obžalovaná upozorňovala na chyby v softwari, napr. chyby Softipu.

Na otázku, či keď boli účtovné záznamy uzatvorené účtovníkmi, bolo možné znovu vstúpiť do tohto dokladu, uviedla, že asi áno, ale v programe robila späťne 5 rokov, a presne si nepamätala.

Vyhodnotenie tejto výpovede je zhrnuté v ďalšej časti odôvodnenia.

Svedkyňa V. J. K. uviedla, že pracuje v spol. Heineken Slovensko a v tom čase bola nadriadená obžalovanej H., ktorá bola pokladničkou a ona bola jej nadriadenou v zmysle kontroly jej práce z účtovného hľadiska. Čo sa týka pohybu peňazí a účtov k tomu nemala prístup, to robili účtovníčky v Hurbanove.

V ten deň keď vykonávali inventúru, kontrolovali na základe dokladov z učtárne, či k peniazom, ktoré obžalovaná zaevidovala do systému ako vklad do banky existuje na prevádzke vkladový lístok. Ing. C. D. prišiel za svedkyňou, nech skontroluje tieto doklady. Pri niektorých výdajoch v skutočnosti neboli vklady do bánk a boli tam pohyby, kde jeden deň bol výdaj do banky a nad druhý deň boli peniaze prijaté späť do pokladne, čím si takto v dni, keď fiktívne zaevidovala vklady do banky, ponížovala stav finančných prostriedkov v pokladni. Z tohto dôvodu išli hlbšie do kontroly keďže vyplynulo, že niečo nie je v poriadku a nakoniec zistili, že nenahrála príjmy od vodičov v daný deň, ktoré následne dohrala, a tak došli k sume 30.000 Eur, ktoré vedeli identifikovať.

Ďalej uviedla, že obžalovaná zaúčtovala jeden deň výdaj do banky, tým si znížila stav na účte, ale peniaze neodišli a táto suma bola na druhý deň zaúčtovaná ako príjem do pokladne. Keď zaúčtovala výdaj, na druhej strane sa to objavilo ako tzv. peniaze na ceste, na učtárni ich hľadali, ale tým, že to ona vrátila späť do pokladne, tak ten účet peniaze na ceste vynulovala, a bol to fiktívny príjem. Počas inventúry bola prítomná a aj svedok Ing. D., lebo on je vedúci skladu. Inventúra prebiehala tak, že prišiel z Hurbanova pokyn skontrolovať konkrétne pohyby na účte, to čo bolo nahraté fiktívne, tak sa naučtovalo späť a potom zistili, že v systéme neboli nahraté prepravné listy vodičov, tie dohrala, to čo sme vtedy vedeli identifikovať, čo nie je správne, tak to opravila a doúčtovalo sa to.

Na otázku, či sa vie vyjadriť, či zo strany svedka D. bol vyvíjaný nátlak na obžalovanú, aby písomne uznala zistený dlh, odpovedala, že nevie to identifikovať, či to bol nátlak, obžalovaná keď videla, že prišli na tie veci, tak spolupracovala, nakladacie listy sama doniesla u ukázala, že toto ešte nemá nahraté.

Ohľadom následnej hlbšej kontroly uviedla, že tieto kontroly robili v Hurbanove, od nej žiadali, aby našla nejaké konkrétne doklady, tak tieto ešte dohľadala, našlo sa tam toho dosť veľa čo nebolo zaevidované, príjmové pokladničné doklady pod nejakým číslom dali vyhľadať a bol úplne iný priložený ako bol v systéme, potom sa kontrolovali aj zákazníci a pod číslom uvedeného dokladu bolo niečo úplne iné nahraté. O tom s obžalovanou nehovorila.

K inventúram v pokladni vypovedala, že sa vykonávali v posledný deň v mesiaci, a vykonávala ich ona. Čo sa týka výsledkov v inventúry k 31.12.2011, k poslednému dňu v januári a k poslednému dňu vo februári, tak sedeli účty, vlastne ten stav, ktorý bol v pokladni, nešla hlbkovo do účtov, a to čo bolo v pokladni sedelo s peniazmi, avšak či boli účty správne, teda tie pohyby, ktoré boli zaúčtované, to nevedela, lebo to sa pri takýchto bežných inventúrach nekontrolovalo. Inventúra sa mala vykonávať mesačne, robili sa aj náhodné kontroly z centrály, ale dokladovú inventúru nerobili každý mesiac, a práve len pri dokladovej inventúre sa dali zistiť nejaké nezrovnalosti.

Obžalovaná sa sťažovala, čo sa týka programu, že má s ním problémy, ale mali s ním problémy všetci, lebo to bol úplne nový program a inak fungoval, a prvé mesiace sa s ním len učili pracovať, vedela o tom, že mnohé pokladničky sa obracali na obžalovanú, takže ona to brala tak, že sa to učia všetci.

Prácu obžalovanej hodnotila dobre, v čase keď bola svedkyňa účtovníčkou, videla jej prácu priamo, nemala s ňou žiadne problémy, vtedy pokladňa sedela. V ďalšom období bola 3 roky na materskej, kedy v októbri nastúpila na svoju pozíciu, ale bola tam jej predchodkyňa 3 mesiace a svedkyňa sa zaúčala na túto pozíciu. Od nového roka v spoločnosti v podstate riešili nový program, učili sa v ňom pracovať. Bola prítomná pri inventúre dňa 6.3.2012, skontrolovali účty, pohyby ktoré im konkrétne nariadili skontrolovať, t.j. či sú tam vkladové lístky, vkladové lístky tam neboli, boli tam také, ktoré už boli zaúčtované na druhej strane, a ona konkrétne kontrolovala výdaje do banky a kde to nebolo zaúčtované, tak sa nariadilo obžalovanej, aby to doúčtovala späť.

Na otázku, čo robil počas inventúry Ing. D., a či nariadil obžalovanej podľa jeho pokynu vykonávať opravy v systéme, uviedla, že v podstate sa nahadzovalo to, čo nevedela obžalovaná preukázať, prečo to zaúčtovala ako výdaj do banky, nevedela predložiť jeden vkladový lístok, a tak jej to kázal zaúčtovať ako príjem, nakladacie lístky vodičov zo starého dňa nahodila. Prečo to tzv. nenahodila sa nevyjadrila, v tom momente keď ich preukázala tak ich zaúčtovala, povedal jej, nech to zaúčtuje tak, ako by to zaúčtovala za normálnych okolností, nedal je konkrétny pokyn, lebo on nevie účtovné postupy, ako sa to má zaúčtovať. Svedok M. I. nebol prítomný počas celej doby, v podstate ho len Ing. D. zavolať a informoval ho o tom, čo sa deje s tým, že je vedúci skladu a až potom ostal do konca. Vykonanie inventúry inicioval Ing. D.. Po ukončení inventúry 7.3.2012 sa obžalovaná do firmy nevrátila a podľa svedkyne nemohla zasahovať do informačného systému.

Na otázku, že keď podľa výsledku inventúry k sprenevere malo dôjsť za obdobie december 2011 až 6. marec 2012, či je možné, aby k tomu došlo bez toho, aby to zistil nadriadený, účtovné oddelenie, odd. pohľadávok, odpovedala, že mohlo k tomu dôjsť aj z toho dôvodu, že prechádzali na nový systém, a že sa nedosledovali účty. Nevedela sa vyjadríť, ako je v spoločnosti zabezpečená evidencia a kontrola pohľadávok. Či existuje prepojenie na účtovníčky, resp. pokladničky, či to vykonáva jeden zamestnanec alebo je na to zriadené osobitné oddelenie nevedela uviesť. Vyjadrila sa, že teraz to robia v Hurbanove, v tom čase za Košice zodpovedala jedna účtovníčka a zodpovedala aj za pohľadávky a kontrolovala prácu pokladničky v Košiciach.

Nevedela sa vyjadríť, prečo sa odsúhlasenie pohľadávok, resp. zostatkov zaslalo dlžníkom až 16.3.2012, keď v zmysle zákona o účtovníctve sa tak má urobiť do 31.1. toho daného roka, pretože to nebola jej práca.

K osobe svedkyne H. uviedla, že bola účtovníčka, ktorá kontrolovala prácu, jej sa nikdy nestážovala na obžalovanú, že by mala problémy s účtovníctvom.

Svedkyňa potvrdila skutočnosť, že obžalovaná nemala do spoločnosti prístup po vykonaní inventúry od dňa 7.3.2012.

Bol vypočutý svedok M. I., ktorý pracuje v spol. Heineken Slovensko od roku 2004 na pozícii supervízor. Čo sa týka inventúry, o danej inventúre nevedel, svedok D. mu to neoznámil, pretože jeho sa pokladňa netýkala. Následne bol chaos ohľadom systému SAP, pamätá si na to, lebo v tom čase bol z nejakého dôvodu v pokladni, keď pani K. riešila s obžalovanou, že sú so SAP problémy a že má byť inventúra. Svedok, pán D., mu ukázal nejaké indície, ktoré mal zaslané mailom, že je tam podozrenie "na niečo". Svedok uviedol, že ho bol poprosiť, nech sa tá inventúra odloží, ale povedal mu, že to nie je možné, a tak o tretej popoludní sa začala inventúra, pri ktorej on nebol účastný a následne na to mu D. zavolať, že sa má vrátiť, že je tam problém prepravcu, čo patrilo do jeho agendy. Zavolať preto prepravcu, vysvetlilo sa to a potom tam už ostal dokonca. Pamätal si, že na základe nejakého listu, obžalovaná potom niečo doúčtovala do systému SAP.

Schodok bol vyčíslený, ale akým spôsobom k nemu došli to nevedel uviesť, spomínal si, že obžalovaná sa vyjadrila, že uznáva nejakú čiastku, ale nevedel o akú sumu sa jednalo. Uviedol, že pri inventúre v čase keď tam bol on, boli prítomní aj D., obžalovaná H., bol prizvaný aj prepravca, ktorý tam bol vysvetľovať nejaké veci, bol tam aj manžel obžalovanej, ako aj N. B., avšak čo sa týka výšky doúčtovania, k tomu sa nevedel vyjadríť.

Na otázku, v akej atmosfére sa inventúra vykonávala, uviedol, že čo sa týka vyhrážok zo strany D., neboli žiadne, pamätal si, že sa to malo skončiť tak, že sa musí všetko doúčtovať, ako sa má. Nátlak, čo sa týka uznania dlhu, nevedel či bol, slovné napádanie nevidoval, a dodal, že jeho názor na obžalovanú bol, že ju považoval za jednu z najlepších zamestnankýň, a doplnil, že po toľkých hodinách trvania inventúry podľa neho to určitý tlak bol, ale Ing. D. sa jej nevyhrážal.

Prvotné problémy v rámci toho bola úplná zmena softvéru a nevidoval, že by boli zistené schodky, vedel že sa veci, čo sa týka účtovníctva, museli dávať do poriadku, lebo boli tam určité sklzy, v zmysle toho, čo a kam patrilo. Aj keď nebol po celý čas pri inventúre, na pokyn Ing. D. jej závery podpísal.

Svedok potvrdil obranu obžalovanej, ktorá uvádzala, že sa mu sťažovala na problémy v informačnom systéme. Schodky u obžalovanej nikdy predtým neboli zistené. Počas inventúry prišiel aj manžel obžalovanej, hovoril s ním Ing. D., viac - menej poukázal na niektoré veci, alebo ho informoval nejakým spôsobom, ale nepamätal si presne.

Na hlavnom pojednávaní bola vypočutá znalkyňa - Ing. Z. H., z odboru Ekonomia, ktorá uviedla, že Uznesením ČVS: ORP-730/5-OK_KE-2012 zo dňa 16.8.2012 bola pribratá do konania ako znalec a poverená vypracovaním znaleckého posudku vo veci zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, 3 Trestného zákona spoločnosti Heineken Slovensko Distribúcia Košice a podaného znaleckého posudku sa pridriava a trvá na ňom v celom rozsahu.

V znaleckom posudku v zmysle uznesenia mala z predložených účtovných dokladov spoločnosti Heineken Slovensko Distribúcia vyčíslíť rozdiely finančných prostriedkov v účtovaní schodku v pokladnici z titulu fiktívne zaúčtovaných dokladov na prevádzke spoločnosti v Košiciach v období mesiacov december 2011 - marec 2012. Odpoveď na položenú otázku na základe preskúmania predložených účtovných dokladov spoločnosti Heineken rozdelila do 6. častí.

V prvej časti zisťovala schodok v pokladnici, ktorý znaleckým skúmaním potvrdila vo výške tak, ako to uviedla spoločnosť Heineken, s tým že medzičasom už bol uhradený v troch splátkach schodok v pokladnici vo výške 10 000,16 €, a preto zostatok k úhrade uviedla o uvedenú sumu nižšiu, čiže schodok v pokladnici vyčíslila ku dňu spracovania znaleckého posudku na sumu 20 600 Eur.

Druhá časť boli fiktívne pohľadávky, ktoré potvrdila skúmaním predložených účtovných dokladov tak, ako to uviedla spoločnosť Heineken vo výške 32 681,83 Eur.

Ďalšie fiktívne pohľadávky vo výške 21 918,38 Eur, ktoré uviedla spoločnosť Heineken nepotvrdila a vzhľadom na absenciu účtovných dokladov potvrdila iba sumu 10 517,57 Eur.

Ďalšia skupina boli fiktívne odvody, ktoré potvrdila tak, ako ich uvádza spoločnosť Heineken vo výške 13.450 Eur.

Ďalšiu skupinu - nepreúčtovaný odvod bolo potvrdené rovnako vo výške 2.980 Eur a ostatná skupina nevysporiadané pohľadávky v sume 963,95, ktoré uviedla spoločnosť Heineken potvrdila v rovnakej výške, čo znamená, že znaleckým skúmaním vyčíslila sumu 91 193,51 Eur, oproti deklarovanej sume spoločnosťou Heineken vo výške 102.594,32 Eur, a podľa znaleckých zistení na základe vyššie uvedeného je zostatok k úhrade ku dňu vypracovania posudku vo výške 81.193,35 Eur.

K tomu, v čom spočívali fiktívne pohľadávky a odvody, uviedla, že vzhľadom na situáciu ktorá bola atypická, špecifická, išlo o účtovné operácie, ktoré buď zduplovali výdavky z pokladnice, alebo pokiaľ nedošlo k tejto situácii, tak bolo naučtované s tým, že finančné prostriedky z pokladnice boli odvedené na bankový účet, čo v skutočnosti pravdou nebolo, pretože finančné prostriedky na bankový účet odvedli priamo zákazníci. Následne došlo k vystornovaniu pohľadávky predmetného zákazníka, ktorý danú faktúru uhradil, a pri kontrole, teda inventarizácii bolo zistené, vzájomným odsúhlasením záväzkov a pohľadávok medzi odberateľom a dodávateľom, že pohľadávky podľa dodávateľa sú platné, avšak na základe odsúhlasenia odberateľa tento pohľadávky neevidoval z dôvodu, že došlo k ich úhrade buď priamo do pokladnice alebo vložení na bankový účet spoločnosti.

Na otázku obhajkyne, že znalecký posudok je rozdelený do šiestich častí, od A po E, teda nech ozrejmi, pokiaľ ide o bod A - schodok zistený fyzickou inventúrou v pokladni, kde v tomto bode iba len popisuje, že došlo k vykonaniu inventúry dňa 6.3.2012, s akým výsledkom, je uvedené, že obžalovaná podpísala zápisnicu, že splatila časť tejto sumy, ale nikde nie je uvedený konkrétny údaj, aký stav má byť v pokladni, na základe akých operácií došlo k tomu rozdielu medzi účtovným a skutočným stavom, čiže či iba prevzala konštatáciu zo správy účtovníčky Heinekenu p. Ing. H., alebo sa riadila iným podkladom, keďže je spomenutý len popis skutkového stavu pokiaľ ide o inventúru dňa 6.3.2012, znalkyňa odpovedala, že na strane 4 odpovede na predmetnú otázku je uvedený inventúrny súpis peňažnej hotovosti, v ktorom v predposlednom riadku je uvedený účtovný stav a tento je vo výške 46 223,84 €. Tento účtovný stav zistila z predloženého účtovníctva a následne tento rozdiel medzi účtovným a skutočným stavom bol zaúčtovaný aj ako schodok v pokladnici v mesiaci 03/2012 pod číslom dokladu 3142100134.

Na ďalšiu otázku, že pokiaľ ide o bod B - fiktívne vytvorené pohľadávky k 30.12.2011 v sume 32 681,83 Eur, znalkyňa uvádza, že v daných prípadoch tri prepravné spoločnosti prostredníctvom vodičov vložili hotovosť priamo na účet, pričom obžalovaná najprv vkladový lístok zaúčtovala v zmysle interných postupov, avšak následne ponížila účtovný zostatok v pokladni súvzťažne so zostatkom na účte pohľadávok, čím sa vytvorili neopodstatnené pohľadávky voči týmto spoločnostiam.

V znaleckom posudku na strane 7 konštatovala v odseku 1, že obžalovaná mala účtovné doklady prepísať vstupom do systému, ktorý po prepísaní, má sa na mysli pokladničný doklad, potvrdzoval inú

skutočnosť v účtovníctve. Doklad sa z účtu 261 - peniaze na ceste prepísal na účet 311 - odberatelia pohľadávka. To by však znamenalo, že účet v pokladni sa nezmenil, nemohol tak vzniknúť duplicitný výdaj, keďže znalkyňa tvrdí, že došlo k prepísaniu dokladu, nie nahradeniu novým dokladom. A keďže peniaze boli u všetkých týchto 3 obchodných partnerov vložené na účet spoločnosti, fyzicky tieto peniaze obžalovaná nikdy nemala v pokladni a teda sa týmto chybným účtovným postupom nemohla nijakým spôsobom obohatiť.

Znalkyňa sa vyjadrila nasledovne:

K prvej časti otázky, že doklad bol prepísaný, ide len o terminologický výraz, vzhľadom na to, že nebol to klasický účtovný doklad, ktorý deklaruje nový účtovný prípad s podloženými účtovnými dokladmi. Z toho dôvodu si dovoľila napísať slovo „prepísané“, pretože toto nebolo podložené účtovnými dokladmi a nešlo o novovzniknutú účtovnú operáciu.

K druhej časti otázky:

Akým spôsobom došlo k obohateniu obžalovanej, uviedla, že bolo to tým spôsobom, že predmetní odberatelia vložili finančné prostriedky na bankový účet, kde bola tým pádom spárovaná pohľadávka voči odberateľovi a následne bolo ešte raz z pokladnice v účtovníctve zaevidovaný výdaj týchto finančných prostriedkov, a tým naspäť nabehla pohľadávka, ktorá podľa tejto účtovnej transakcie nebola uhradená. Čiže došlo k výdaju finančných prostriedkov z pokladnice, ktoré v skutočnosti neboli vydané.

Obhajkyňa sa vyjadrila, k odpovedi znalkyne, že pokiaľ obžalovaná zmenou účtovania znížila zostatok v pokladni, musela tým narušiť aj zostatok účtu 261, prečo sa týmto nezaoberala, resp. bol narušený aj zostatok účtu 311, a to sú tie fiktívne pohľadávky, ktoré sa zistili až po odchode obžalovanej, ale ktoré tam museli byť aj v tom čase, k čomu znalkyňa uviedla, že uvedenú problematiku opísala na strane 7 v prvom odseku, že k uvedenému stavu v účtovníctve došlo tak, že bola uskutočnená účtovná operácia v systéme spoločnosti, vo forme odvedenia finančných prostriedkov z pokladnice na účet, je tam uvedená účtovná akontácia 261/211, čo znamená odvod finančných prostriedkov prostredníctvom peňazí na ceste a následne bola táto účtovná operácia prepísaná na úhradu dobropisu 311/211 to znamená vrátenie peňazí a opätovne pohľadávka.

Bola položená otázka k bodu C - fiktívne vytvorené pohľadávky k 30.12.2011 v sume 21 918,38. Na strane 8 posudku sa konštatuje, že v mesiaci december 2011 boli vytvorené u 14 odberateľov, ktorí nakúpili tovar a v hotovosti za tovar zaplatili, pohľadávky v celkovej výške 31.918,38 Eur. Avšak v skutočnosti malo ísť len o 2 odberateľov a to Pivo Šemrák s.r.o. a Rotor Slovakia s.r.o. prečo dala do tejto tabuľky všetkých 14 odberateľov, prečo aj konštatovala v prvom odseku bodu C, že u „14“ odberateľov, keď v skutočnosti, a následne to aj rozpísala v posudku sa jednalo iba o dvoch odberateľov, na čo znalkyňa odpovedala, že Rozpis 14 odberateľov uviedla iba z dôvodu prehľadnosti, ale zaoberala sa iba tými, ktorí figurovali v účtovníctve ako pohľadávky, ktoré v skutočnosti neboli odberateľmi odsúhlasené. Na otázku, či vzhľadom na to, že u týchto odberateľov mali byť doklady vystavené v dňoch 21.12., 22.12. a 29.12.2011 v rámci vypracovania znaleckého posudku, či zisťovala aj túto skutočnosť, ako dopadla inventúra za december 2011, znalkyňa uviedla, že v dobe spracovania posudku, kde túto informáciu uvádza na strane 9, k bodu C predložená dokumentácia neobsahovala žiadne novšie údaje oproti tým, ktoré jej boli pôvodne predložené k vypracovaniu posudku. Aj v dodatočne predloženej dokumentácii bolo konštatované: „Skutočnosti vo veci ostatných sporných pohľadávok sú momentálne v štádiu ďalšieho šetrenia realizovaného oddelením pohľadávok.“ Uvedená citácia znamená, že fiktívne vytvorené pohľadávky spoločnosť Heineken a jej odberatelia rozporovali s predloženými dokladmi, bola potvrdená neopodstatnenosť iba v prípade Pivo Šemrák a Rotor,

to znamená, že ku dňu, ku ktorému jej bol predložený doklad o inventarizácii pohľadávok, nebola zmenená situácia a platila tá, ktorá existovala pôvodne pri spracovaní znaleckého posudku.

Obhajkyňa k vysvetleniu znalkyne namietla, že otázkou mala na mysli, nie inventarizáciu pohľadávok, ale inventúru pokladnice za mesiac február 2012, resp. za december 2011, k čomu znalkyňa odpovedala, že pokiaľ nebola položená otázka na zistenie stavu pokladnice v danom období, tak ju neskúmala. A táto otázka jej nebola položená, preto skúmala stav pokladnice iba v prvej otázke. A keďže išlo o fiktívne vytvorené pohľadávky k 31.12.2011, mohli sa tam nachádzať aj výsledky inventúr za december 2011, ale keďže nepotrebovala odpovedať na otázku, tak to tam nikde neuvádzala.

Po nazretí do dokladov, ktoré jej boli predložené, z pokladne, výpis hotovosti, k 31.10., 30.11. aj 31.12.2011 bol predložený. V súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku jej nebol predložený audit za rok 2011 spoločnosti, ani ho nepožadovala. Vychádzala z predložených účtovných dokladov. Nemala vedomosť o tom, aké boli závery auditu, ale keďže roky ako asistent audítora pracovala, z praxe môže

povedať že činnosť audítorov sa zameriava na správnosť účtovných postupov a dodržiavanie zásad účtovania. V málokterých prípadoch sa stáva, že u auditovaných spoločností dochádza k spätnému uplatneniu účtovných kníh, aby boli prípadne zistené nezrovnalosti urovnané. Audit sa vykonáva výberovým spôsobom iba niektorých účtovných dokladov v podobe vzorky, ktorej veľkosť odhaduje audítor a nevykonáva audit každého účtovného prípadu. V prevažnej miere z 95 % sa vykonáva iba audit výkazov ročnej účtovnej závierky, t.j. že sa skúmajú nadväznosti jednotlivých výkazov ročnej účtovnej závierky, ale detaily účtovné sa pri audite neriešia.

Na položenú otázku, že na strane 9 posudku je uvedené, že pod rovnakým poradovým číslom boli zaevidované pokladničné doklady na iného odberateľa, avšak nikde v znaleckom posudku tieto súvislosti nefigurovali, t.j., či aj v skutočnosti bol takýto odberateľ a či skutočne zaplatil aj uvedenú sumu znalkyňa sa vyjadrila, že na spomenutej strane je uvedené, že pod rovnakým číslom 511103370 je prijatá suma od spoločnosti Devex s.r.o. Košice.

Na otázku, že v znaleckom posudku sa vychádza iba z účtovných dokladov, ale či spoločnosť, resp. znalkyňa v rámci znaleckého posudku zisťovala, či takýto odberateľ bol, či v skutočnosti odoberal tovar v takej hodnote, a či ho aj zaplatil, alebo išlo len o prepísanie, resp. nahradenie toho dokladu, keďže je rozdiel, či bola suma aj zaplatená, uviedla, že príjmový pokladničný doklad hovorí o príjme peňazí, čiže pokiaľ bol v pokladničnej knihe zaevidovaný príjem, musela byť zaúčtovaná aj druhá strana účtovnej operácie, strana „dal“ čo v systéme podvojného účtovníctva musí byť zachované. Nie je možné, aby bola účtovaná iba jedna strana. Takúto situáciu by si v účtovníctve bola určite všimla a skôr by povedala, že je nepravdepodobné, žeby nastala taká situácia, aby bol zaúčtovaný príjem keď v skutočnosti nie je. Nemôže tvrdiť, že je to nemožné, lebo v praxi sa zistilo, že sú možné rôzne veci, ale v účtovníctve ak existuje príjem, musí sa účtovať druhá strana, t.j. že sa čosi ponížilo, takže buď je zaúčtovaný výnos, alebo je zaúčtované zníženie pohľadávky. Musí byť dvojstranný zápis. Podstata celej veci je tá, že bola vystornovaná pôvodná operácia a nahradené pod tým istým číslom niečím novým. Nevie so 100% istotou povedať, či došlo v skutočnosti aj k odpredaju tohto tovaru, ktorý je uvedený pod názvom nového odberateľa, ale v každom prípade došlo k stornovaniu prijatých peňazí toho pôvodného odberateľa. Druhý odberateľ je v účtovníctve v pokladnici zaúčtovaný ako príjem do pokladnice, ale bol vystornovaný pôvodný príjem, ktorý bol predmetom tohto posudku.

Na otázku, že na strane 9 v prvom odseku konštatuje, že na dodacom liste, kópia ktorého je v spise, je pečiatka spoločnosti HFT, pracovisko Košice, potvrdzujúca prevzatie. Či prevzatie potvrdzuje pečiatka a či by sa nemala nachádzať s číslom účtovníčky, či je to správne z účtovného hľadiska takýto postup aký bol zaužívaný v spoločnosti, odpovedala, že spôsob odovzdávania a preberania tovaru si určuje účtovná jednotka v internej smernici. Vo všeobecnosti nemusí byť pri dodaní tovaru ani dodací list, tento môže nahradiť faktúra, pokiaľ je na nej tzv. položkovitý rozpis. Ak pre odberateľa je táto informácia nepostačujúca, vyžiada od dodávateľa detailný rozpis. Dodacie listy, pokiaľ sa v účtovnej jednotke používajú, sú využívané hlavne vtedy, pokiaľ ide o neskoršiu úhradu dodávky, kde je uvedená lehota splatnosti a teda dodací list slúži ako doklad o prevzatí. Pokiaľ ide o platby v hotovosti, dodací list ani nemusí byť vystavený, odberateľ pokiaľ by tovar neprevzal, tak ho v tom okamihu ani nezaplatí. Nevedela sa vyjadriť, či mohlo dôjsť k vystaveniu pokladničného dokladu aj omylom pri nahadzovaní údajov do systému.

Žiadané bolo aj vysvetlenie k bodu D - fiktívne odvody do banky dňa 6.3.2012 v celkovej výške 13 450 Eur, kde v prvom odseku znalkyňa konštatovala okrem iného platbu prijatú od osoby B. N., avšak následne bol vyzvaný k vyjadreniu F. B.. Pretože aj jeden, aj druhý sú odberatelia, a pokiaľ je v tom účtovná chyba, treba ju ozrejmiť.

Znalkyňa odpovedala, že nevyklučuje, že nemohlo dôjsť k omylu pri písaní mena, ale je možné, že v danej firme pracoval tak B. N., ako aj B. F., vzhľadom na to že ide o firmu SZČO, fyzická osoba. Mohol tovar prebrať alebo platbu uhradiť B. N., tak ako je to v posudku uvedené, ale firma má názov F. B., aj následne on sa k danej problematike vyjadril.

Na otázku, že v tejto časti, v dvoch prípadoch znalkyňa konštatuje, že mal byť správne zaúčtovaný prevod hotovosti do banky titulom predloženého vkladového lístka, pričom tento prevod bol následne zaúčtovaný v rovnakej výške i druhýkrát, avšak tento opakovaný prevod, ako i prevod ďalších dvoch súm - tabuľka na strane 11 pod č. 3 a 4 čiže sumy 3 760 Eur a 2 460 Eur - sa mali v zmysle posudku uskutočniť až dňa 8.3.2012, teda v čase, keď obžalovaná už nemala prístup k dokladom v počítači, bola na dovolenke a následne ukončili s ňou pracovný pomer. Či znalkyňa mala túto vedomosť, že obžalovaná nemala v danom čase prístup ani k dokladom, ani k počítaču a či skúmala, či mohlo dôjsť k takýmto účtovným postupom aj inou osobou, uviedla, že v odpovedi na danú otázku, na strane 10 a 11 uvádza, že súčasťou spisu boli aj potvrdenia o vklade hotovosti predložené od odberateľa F. B., na ktoré boli vyhotovené výdavkové pokladničné doklady na odvod finančných prostriedkov na účet.

Výdaj z pokladnice následne zisťovala na strane príjmov v bankových výpisoch. Taktiež uvádza, že v Pokladničnej knihe sa nachádzali iba doklady uvedené zo dňa 6.3.2012, doklady uvedené dňa 8.3. sú tie, ktoré sú uložené v spise, ale nie sú už v pokladničnej knihe uvedené. Danú problematiku rozpísala pod tabuľkou na strane 11, kde uvádzala, že z uvedenej sumy 13 450 Eur, ktoré boli zaúčtované ako výdaj finančných prostriedkov z pokladnice, boli na bankový účet pripísané iba dve čiastky v celkovej výške 7 230 Eur, ale podľa registračnej pokladnice veľkosklad Košice uvádzala stranu 45 a 48 predmetného spisu, suma 5 340 Eur a suma 1 890 Eur vydaná z pokladnice dvakrát. To znamená, že pohľadávka 13 450 Eur z titulu fiktívnych odvodov do banky je opodstatnená.

Bola položená otázka k bodu E - Fiktívny odvod z fiškálnej do účtovnej pokladnice vo výške 2 980 Eur, kde sa konštatuje, že za obdobie marec 2012 je dňa 5.3.2012 dokladom číslo 3140802441 zaúčtovaný výdaj prostriedkov z titulu vklad vodiča do banky, ako úbytok v pokladnici na účte 211812 na strane dal a na účte 261100 peniaze na ceste na strane má dať,

že prevod do účtovnej pokladnice neuskutočnil, v pokladnici záznam o prijatí 2 980 Eur nie je zaúčtovaný. Nie je však uvedený údaj o akého odberateľa išlo, či skutočne bol predložený doklad o vklade hotovosti vodiča do banky alebo k tomu došlo nedopatrením. Ku ktorej sa znalkyňa vyjadřila, že nevie sa vyjadriť ku konkrétnemu menu vodiča, nevie dôvod prečo to nenapísala, či tam nebol uvedený alebo z nejakého iného dôvodu, ale určite je pravdou, že v daný deň alebo dni blízke tomuto dňu v pokladnici nenašla vklad od odberateľa v danej sume. Konkrétny doklad síce nemala, ale určite nejaký k dispozícii mala. Mnohokrát vychádza z toho, že súčasťou vyšetrovacieho spisu sú materiály. Obyčajne keď sú vklady, keď je odpredaj tovaru a platí sa v hotovosti, tak sa okamžite platí do pokladnice, alebo len sa ide zaplatiť na bankový účet a donesie sa doklad o zaplatení. V tomto prípade, keď ide o odvod hotovosti z pokladnice, za zaplatenie, obyčajne ide o deň odkúpeného tovaru, tak takáto suma by mala byť prijatá. Pokiaľ takúto nenašla a odvod bol vykonaný, tak by to uviedla, ale nevie teraz z akého dôvodu to neuviedla. Nastala situácia, že peniaze boli zaúčtované a odvod z pokladnice nebol zaúčtovaný.

K bodu F - nevysporiadané prepravy v sume 963,95 € sa jedná o dva prípady. Tržbu od vodiča I. M. a pohľadávku voči odberateľovi K3Sport s.r.o. Pokiaľ ide o spoločnosť K3 Sport s.r.o. znalkyňa konštatuje, že k predmetnej pohľadávke neboli predložené žiadne doklady. Je možné z toho vyvodiť, že vznikol schodok, bez toho aby boli konkrétne doplňujúce účtovné doklady, odpovedala, že tak ako sa uvádza v odpovedi na strane 11, túto informáciu získala z účtovníctva, kde podľa dokladu účet hlavnej knihy - odberateľa - registračná pokladnica Košice je zaúčtovaná pohľadávka v predmetnej výške a voči predmetnému odberateľovi. Posledná veta je už iba jej poznámka, že k predmetnej pohľadávke neboli priložené žiadne doklady, ale obyčajne pri zozname pohľadávok ani tieto nebývajú priložené, tieto sú samostatne, buď medzi odoslanými faktúrami, alebo priamo v dokladoch pokladnice. Samotný zoznam pohľadávok neobsahuje, alebo nemá prílohu predmetných faktúr.

Na otázku, či môže nastať situácia, že v zozname pohľadávok figuruje nejaký dlžník napriek tomu, že svoj dlh splatil, len tým že došlo k chybe, a nedošlo k vymazaniu tohto dlžníka zo zoznamu pohľadávok, keďže sa v posudku konštatuje, že došlo k schodku len na základe toho, že tam figuruje ešte aj takýto dlžník a s takouto sumou, odpovedala, že v priebehu účtovného obdobia môžu nastať situácie, kde dôjde k prípadným nedostatkom v účtovaní. Tak v pohľadávkach, ako aj v záväzkoch, zákon o účtovníctve ukladá každej účtovnej jednotke vykonať minimálne jedenkrát v roku ku dňu uzatvárania účtovných kníh fyzickú a dokladovú inventarizáciu. Pokiaľ sa zistia nedostatky, ktoré sa vzájomne medzi obchodnými partnermi odsúhlasujú, tieto sa majú vysporiadať v rámci ročnej účtovnej závierky.

Na otázku, že v uvedenom odseku sa konštatuje, že vodič I. M. predložil doklad vkladu do banky vo výške 725,19 Eur, zaúčtovaný je príjem 311,99 Eur a výdaj z pokladnice do banky 725,19 Eur, znalkyňa konštatovala, že rozdiel 413,20 Eur nie je vysporiadaný pričom podľa listín spoločnosti bolo zaplatených cez banku 725,19 Eur, doklad nebol menený ani nahradený iným dokladom, šlo o prevod na 311 pohľadávky, aký vznikol schodok, keďže reálne tieto peniaze spoločnosť na účte má, nebol zmenený ani nahradený iným ten účtovný doklad, na základe čoho dospela k záveru, že takýmto postupom vznikol schodok vo výške 413,20 Eur, odpovedala, že do pokladnice bola prijatá suma 311,99 Eur, ale výdavkový doklad o odvedení peňazí na bankový účet je vo výške 725,19 Eur. Znamená to, že pohľadávka bola vo výške 311,99 Eur, ale doklad ktorým mala byť platba uskutočnená, čiže výdaj z pokladnice bol vystavený až na 725,19 Eur.

Na otázku, či je z praxe bežné, že takýto spôsob účtovania, že napriek tomu že sa dá platba do banky sa účtuje ako príjem do pokladne, znalkyňa uviedla, že príjem finančných prostriedkov za úhradu tovaru alebo služby formou hotovosti alebo platbou na bankový účet dodávateľa je v kompetencii odberateľa.

Od určitej doby sú zákonom stanovené sumy, ktoré nesmú byť medzi podnikateľskými subjektmi, ale ani medzi fyzickými osobami navzájom vyplácané v hotovosti, ale musia byť vykonané iba bankovým prevodom. Medzi právnickými osobami je to suma do 5 000 Eur a platí od roku 2014, t.j. do tej doby mohla účtovná jednotka sama rozhodnúť o tom, aká forma platby bude vykonávaná.

Podľa pokynov Krajského súdu v Košiciach bola znalkyňa opätovne dopyčovaná a boli vypracované aj podklady pre jej výpoveď. Na hlavnom pojednávaní dňa 4.9.2019 sa vyjadrila, že pri vypracovaní znaleckého posudku č. 140/2012 mala k dispozícii Pokladničné knihy tak, ako sú uvedené v úvodnej časti 1, bod 5 z čoho vyplýva, že mala Pokladničnú knihu fiškálnu za obdobie od 1.11.2011 do 31.3.2012.

Pokiaľ znela otázka tak, či mala v tom čase k dispozícii aktuálne predloženú prílohu - Denný stav pokladne spol. Heineken Slovensko, s.r.o. v období od 1.12.2011 do 6.3.2012, tak uviedla, že nie, pretože táto bola vytlačená až v mesiaci 03/2018. Tým k otázke č. 2 a vzhľadom na to, že ja nemá Pokladničnú knihu, ktorá je bola pôvodne predložená, nevie ani porovnať, či došlo k rozdielom medzi pôvodne jej predloženými pokladničnými knihami a aktuálne predloženými pokladničnými knihami.

Vo všeobecnosti k predloženým denným stavom pokladnice a k problematike, ktorá je predmetom konania vysvetľovala, že sa jedná o dve situácie.

Jednou je evidencia pokladne, v ktorej sa evidujú iba príjmy a výdavky, prípadne denný zostatok a druhá situácia ktorú skúmala, je účtovanie pokladníc. Ide o účtovné doklady. Rozdiel medzi týmito dvomi dokumentmi je ten, že pokladničné knihy sú evidenčné, zachytávajú pohyb finančných prostriedkov a účtovanie o pokladnici je účtovnou dokumentáciou, ktorá sa vykonáva účtovným softwarom s účtovnými predkontáciami jednotlivých pohybov zaznamenaných v danom období. Z uvedeného je zrejmé, že nie všetky situácie o ktorých sa v posudku píše, sú uvedené v Pokladničných knihách z dôvodu, že v prevažnej miere sa jedná o účtovnú dokumentáciu, teda interné účtovné doklady, na ktorých sa na základe prvotnej evidencie vykonáva účtovná predkontácia a pohyby sa zaúčtujú do účtovného denníka. K otázke obhajkyne č. 3 uviedla, že v časti B ktorú popisuje v znaleckom posudku, je aj podľa jej názoru nelogicky vykonaná účtovná operácia a zápis v Pokladničnej knihe. Na prvý pohľad sa javí, že ide o duplicitu, ale v podstate to tak nie je. Zápis odvodu finančných prostriedkov na bankový účet je v Pokladničnej knihe uvedený ako výdaj, ale v účtovnom dokumente pokladnica po následne vykonaných úpravách, je účtovná predkontácia vykonaná ako úhrada dobropisu, čo logicky medzi sebou nejde. Na základe uvedeného nelogického účtovania vyplýva aj skutočnosť, že z pokladnice ako je v pokladnici uvedené, bolo len raz vyplatených 32 681,83 Eur, ale vzhľadom na to, že bola zaúčtovaná pohľadávka v tej istej sume, tým pádom ostala 0 a bol stornovaný zápis na bankovom účte.

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ na bankový účet bola uhradená vyššie uvedená suma odberateľom, táto v účtovníctve bola raz účtovaná ako odvod na bežný účet a následne s prepísaním úhrada dobropisu, čo znamená, že v tomto prípade je to 0. Ostáva „visieť“ v účtovníctve pohľadávka v plnej výške.

V ďalšej otázke, kde v časti D uvádzala fiktívne odvody do banky dňa 6.3.2012, v celkovej výške 13 450 Eur sa jedná o fiktívnu pohľadávku z dôvodu, že výdaj finančných prostriedkov bol jedenkrát zaúčtovaný v Pokladničnej knihe ako odvod na bankový účet a druhýkrát v účtovnej predkontácii ako úprava odvodu na pohľadávku. Znamená to, že v Pokladničnej knihe síce nie je uvedené účtovanie duplicitne dvakrát, ale raz je to v pokladničnej knihe a druhýkrát v účtovnom systéme.

K ostatnej časti otázky, že v účtovníctve sú zaúčtované dve položky zo dňa 8.3.2012, ktoré nie sú v pokladničnej knihe uvedené a jedná sa o dátum, kedy obžalovaná už čerpala dovolenku uviedla, že z dokladov jej predložených k vypracovaniu znaleckého posudku sú uvedené tieto doklady ako výdaj finančných prostriedkov z pokladnice a v posudku uvádza pod akým výdavkovým pokladničným dokladom. Taktiež v posudku uvádza, že tento výdaj nie je zaevidovaný v Pokladničnej knihe, ale je zaúčtovaný v účtovaní pokladnice. Týmto spôsobom došlo k duplicitě a preto uvádzala sumu fiktívnych odvodov v plnej výške tak, ako je to uvedené v znaleckom posudku.

Na otázku, že pokiaľ konštatuje, že v časti B znaleckého posudku na prvý pohľad došlo k duplicitě, avšak v podstate tomu tak nie je, a zároveň konštatuje v tejto súvislosti, že šlo o nelogické účtovanie, či sa vie vyjadriť k tomu, či napriek tomuto zisteniu jej závery uvedené v znaleckom posudku pokiaľ ide o schodok konkrétne v časti B sú vo výške 32 681,83 Eur aj napriek tomu, že išlo o nelogické účtovanie a na prvý pohľad išlo o duplicitu a v skutočnosti to tak nie je, odpovedala, že nejde o schodok v pokladnici, ale jedná sa o fiktívne pohľadávky. Čiže z pokladnice bolo naozaj vydaných 32 681,83 Eur, ale boli naučtované nelogicky pohľadávky a časť B hovorí o fiktívnych pohľadávkach, preto trvá na tom, že suma 32 681,83 Eur bola vydaná z pokladnice, je v pokladnici zaúčtovaná, je zaúčtovaná aj v účtovnej evidencii, ale následne tento výdavok v účtovnom systéme bol nahradený úhradou dobropisu, v tom spočíva nelogickosť medzi účtovaním dobropisu, ktorý vôbec neexistoval.

Na otázku, k bodu č. 4 čiže vyjadrenie k časti D znaleckého posudku a to konkrétne k poukázaniu na skutočnosť, že v pokladničnej knihe sa nachádzali aj doklady zo dňa 6.3.2012 a zo dňa 8.3.2012, či skúmala v tejto súvislosti, či spomínané doklady mali základné náležitosti teda i podpis obžalovanej, odpovedala, že to uviedla v znaleckom posudku na strane 11. V tabuľke kde prvé dve poradové čísla uvádzala dátum, číslo výdavkového pokladničného dokladu, sumu, bankový výpis číslo a doklad číslo, pod ktorým to bolo zaúčtované. Položka 3 a 4 predstavujú doklady, ktoré sú vo vtedy jej predložených pokladničných dokladoch účtované s číslom výdavkového pokladničného dokladu, ale tieto dva doklady nie sú podpísané. To uvádzala aj v tabuľke v poznámke.

Na otázku, či aj napriek tomu sa tieto doklady brali do úvahy v rámci položky D, kde je uvedený zostatok k úhrade 13 450 Eur uviedla, že áno, pretože v Pokladničnej knihe je to takto uvedené a doklady obsahujú čísla výdavkových pokladničných dokladoch, a aj napriek tomu, že doklady neobsahujú podpis, boli do toho zahrnuté.

Znalkyňa bola vyzvaná, aby sa vyjadrila k reálne vzniknutej škode, t.j. či k nej došlo alebo nedošlo, k čomu uviedla, že podľa účtovných dokladoch tak, ako jej boli predložené na vypracovanie znaleckého posudku došlo k škode tak, ako to uvádzala v súhrnnej tabuľke - Rekapitulácia na str. 12 znaleckého posudku.

Vyhodnotenie výpovede znalkyne ako aj závery posudku sú zhrnuté v závere odôvodnenia.

Podľa § 269 Tr. por. boli na hlavnom pojednávaní prečítané tieto listinné dôkazy: trestné oznámenie s prílohami, Záznam z nálezu pokladničných dokladoch, Interná smernica k bezpečnosti IT, listinné dôkazy predložené poškodenému stranou, Správa o výsledkoch interného šetrenia schodku, Správa SAP Slovensko, s. r. o. ku systému SAP Software s prílohami, odpis registra trestov, správa o povesti na obžalovanú, Uznesenia Krajského súdu v Košiciach, Rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 17C 97/12, Rozsudok Krajského súdu Košice sp. z. 2Co 359/2017 o náhrade škody v prospech poškodenej spoločnosti Heineken Slovakia.

Pre naplnenie zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zákona a ustálenie trestnoprávnej zodpovednosti páchatel'a sa vyžaduje „prisvojenie si cudzej veci, ktorá mu bola zverená a spôsobenie škody" pričom ustanovenie § 130 ods. 4 Tr. zákona definuje prisvojenie tak, že sa jedná o odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej oprávnenej osoby, ktorým páchatel' cielene a vedome spôsobuje vlastníkovi škodu tak, že si vec trvalo ponechá.

V zmysle prehodnotenia záverov vykonaného dokazovania, znaleckého posudku ako aj výpovede znalkyne, ktorá vyvrátila obranu obžalovanej, sa konštatuje, že účtovným postupom obžalovanej došlo k protiprávnemu konaniu, pričom konala v úmysle priamom podľa § 15 písm. a) Tr. zákona.

Súd po vyhodnotenom dokazovaní v intenciách pokynov Krajského súdu v Košiciach konštatoval, že skutková podstata zločinu podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. je naplnená po stránke subjektívnej aj objektívnej, t.j. že obžalovaná si prisvojila získanú hotovosť a spôsobila tak celkovo spol. Heineken Slovensko škodu vo výške 91.193,51 Eur.

Poškodená strana si škodu v sume 71.678,80 € uplatnila už v civilnom konaní, kde došlo k právoplatnému rozhodnutiu - Rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 17C 97/12 zo dňa 20.4.2017 v spojení s Rozsudkom Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co 359/17 zo dňa 31.5.2018 o povinnosti obžalovanej škodu vo výške 71.678,80 € nahradiť, preto v adhéznom konaní o nároku na náhradu škody nerozhodoval.

Pri určení druhu a výmery trestu prihliadal na ustanovenia §§ 36 a nasl. Tr. zákona. Neboli zistené žiadne priťažujúce okolnosti, poľahčovalo jej, že pred spáchaním skutku viedla riadny život a nebola súdne trestaná.

Vzhľadom na tieto skutočnosti mal súd za to, že postačí uloženie podmieneného trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov so skúšobnou dobou v trvaní 4 rokov a súčasným uložením probačného dohľadu a povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zákona.

Počas skúšobnej doby bude súd sledovať život a správanie sa obžalovanej, a pokiaľ by sa dopustila protiprávneho konania, môže súd, a to aj pred uplynutím skúšobnej doby rozhodnúť, že pôvodne uložený trest odňatia slobody vykoná.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Košice II.